

9de Mai 1861

»Nu skriv en Vise!« blev der sagt,
Det er en Ting, som let man siger,
Men skrive Vers, hvori er lagt
En hjemlig Duft fra Nordens Riger,
Med Klang fra Fossen og fra Sveas Søer,
Med Drosselslag fra Bøgens grønne Øer.
Det er ikke let.
Dog en Sangbouquet
Skal ved vor Fest vi her ei savne.
Vi Brødre oppe fra det gamle Nord
I Kjærlighed og Troskab sammenholde,
Og Hjerteklangen former sig i Ord
Hvert Ord vil frisk til Rose sig udfolde;
Een Consul fik vi alle tre i Rom,
For ham er Gildet; jublende vi kom.
Roserne vi snoe,
De i Sundhed groe!
Her er just Sted at raabe: Viva Bravo!
I Sangens Flugt en Hilsen flyve med
Enhver den, som et Kys fra Hjemmet tager;
Det ligger hos hver Nordbo: Ud, afsted!
Men Hjemmet har Magnetgrund, hjem den drager.
Der, hvor vort Modersmaal som deilig Sang
Ind i vort unge Barnehjerte klang;
– Kysset denne Stund,
Blødgjør Hjertets Bund,
Der mylrer søde, bløde, friske Minder.
Ja vi har Roser fleer, end Sangen Ord,
Og Klang fra Fos og Birk og Bøgelunde;
Tre Grene fra een Rod i gamle Nord,
Just Hjerteskuud saa ungdomsfriske, sunde,
Her skue Romas gamle Herlighed,
Her mødes smukt i nordisk Kjærlighed. –
Efter Aar maaskee
Aftnen her vi see
Som en Rose lagt i Hjertebogen.